

Kdo namreč čist je iz nečistega?
Ti sam med vsemi si brez madeža.

Človekovih je dni le kratek broj,
postavil si mu neprestopne meje.
Od njega stopi, da počine preje,
dokler ne pride zaželeni dan,
kakor najemniku premine delo.
V drevesu raste upanje veselo:
Če je posekano, požene spet
mladike sveže, popje, pisan cvet.
Čeprav postara se njegov koren
in v prahu deblo umrjè njegovo,
poganja, če zaveje hlad voden,
opere se in klije spet na novo.

A človek mrtev, slečen, ukončan
izgine. Prosim, kje ga potlej išči?
Kot voda, če ostavi ocean,
kot potok, ki usahne na mirišči,
tako je človek, ko na vek zaspi.

Dokler nebo ne prejde, on ne vstane,
iz spanja svojega se ne vzbudi.

Kdo mi podêli, da me čuvaš pekla
in skrivaš me, dokler Tvoj mine srd?

Kdaj časa ura lahko bi potekla,
ob kateri vzdramiš me v življenja vrt?

Mar človek mrtev spet ne oživi?
Odkar se zdaj vojskujem trpke dni,
premembe čakam, da mi pride skoro.
Ti me pokličeš, jaz odgovorim,
podaš desnico delu Svojih rok.
Zaslužno naložil si pokoro,
zanesi vendar mojim grehom, Bog!
Jaz upam, da krivice si ozdravil.
Če hočeš, prejde, kot podereš goro,
prestavi s svojega se mesta skala.
Izdolbe lahko voda kamenje,
pljuskaje — kaj bi zemlje ne izprala:
Tako zatreš človeka lahko Ti.

Premalo dal človeku si moči,
da bi na svetu tem prešel na vek,
izpusti ga, in on se premeni.
O svoji deci nič ne bode vedel,
če slabo, ali zlóčesto je vzredil.
Meso njegovo vendar bol trpi,
in ko trpi udano, ne vzdihuje,
njegova duša le nad njim žaluje.

(Dalje.)

HELEN HELENOV:

DVIGAJO BELE SE MEGLE ...

Dvigajo bele se megle,
ki so pokrivale morje,
in z veličastno se glorijo
bledo odeva obzorje.

Solnčece tople poljube
diha na širne poljane,
kot bi vzbuditi hotelo
pesmi v njih tihe, svečane ...

Pesmi, ki željna jih duša
sniva o krasni pomladi,
kakor o mladem življenju
cvetka na rosni livadi ...

